

ВСЕ ВИЙШЛО НАВПАКИ...

В той час в мені вже загорілись
До тебе ніжні почуття,
Але обставини відкрились
Таємні із твого життя.

Раптово виявилась вада...
Й тебе скував природний страх,
Що схована до часу правда
Погасить в мене почуття.

Ні з ким не розділю деталі,
Нехай лишаяються мені,
В собі носитиму й надалі,
Ховаючи углибині.

– Мабуть розстанешся зі мною? –
Ледь підшукала тихих слів...
– Ні! Буду завжди із тобою!
Тепер – тим більше! – відповів.

І я дванадцятого травня
Не з опалу пообіцяв,
Клянусь, не з жалості казав я
Слова, бо палко вже кохав.

А в червні вже пішли до загсу,

На шлюб заяву подали:
– Вже третій курс, не гаймо ж часу! –
Й в обох обличчя розцвіли.

Багато днів було щасливих,
Я не порушив ті слова,
Життя судилось нам бурхливе,
Давно вже біла голова.

А ти, хоч і не обіцяла,
Покинула мене таки,
Любов жива, але зів'яла,
Чомусь все вийшло навпаки.

Ти назавжди мене лишила
Вік доживати в самоті...
Скажи, чому ти поспішила?!
Чому буває так в житті?!

Дата написання вірша: 2022-03-10